

крака и го остави. Е, каква полза? Туй не е ли критиката? Казвамъ: ако умѣешъ, мърдай го, но ако не умѣешъ, не го бугай по-добрь! Ти знаешъ ли изкуството да лѣкувашъ крака, бугай го; ако не знаешъ, не го бугай, поне ще ми направишъ една услуга. Е, какво изкуство има въ тоза, когато критикувате нѣкого? Азъ казвамъ: трѣбза да критикувате нѣкого, не казвамъ, че не трѣбва да го критикувате, но какъ? — Да намѣстятъ крака. Хвани го, кажи: ти, братко, имашъ единъ голѣмъ недостатъкъ, но азъ съмъ майсторъ, ще ти намѣстя крака. И втори пътъ пакъ ела! И тогава каква е цѣльта на ученицитъ? Ако ние въ съврѣмения животъ не може да придобиемъ едина голѣма сила, съ която да прѣдолѣемъ мѣчнотиитъ, въ които се намираме, тогава защо ни е окултната наука? Сега да оставимъ какво Господъ може да направи, какво ние можемъ да направимъ. Другъ въпросъ е важенъ. Ще ми каже нѣкой, едикой си авторъ какво казалъ. Всичко туй е хубаво, но въ дадения моментъ има друга една по-хубава философия: какво ние можемъ да направимъ за Господа. Не че не мога да ви отговоря, но вашиятъ умъ трѣбва да бѣде подготвенъ за по-висшето разбиране. Въ по-висшето разбиране има по-тънки сили. Казвате: Учителю, кажи нѣщо! За да ви гозоря така,